

A mellor colleira

Alvaro Agulla. Diario de Pontevedra

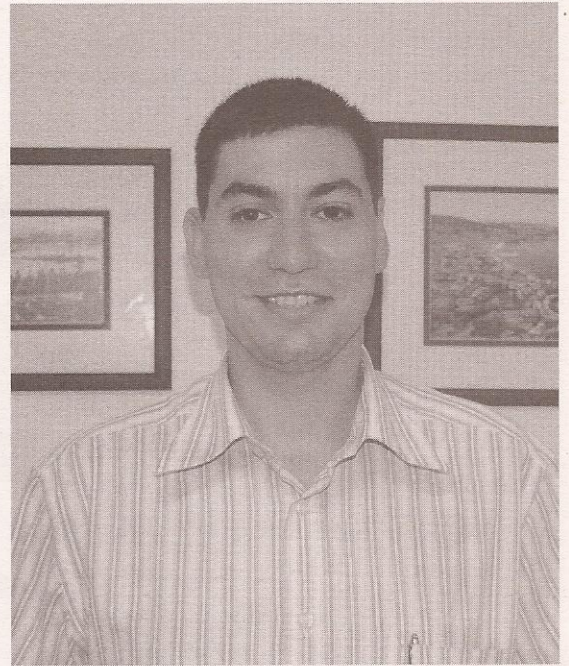
Orenacer do millo corvo na aldea de Meiro supuxo para min unha volta á infancia, a apertura dunha fiestra que, aínda que nunca estará pechada, se atopaba agochada na parte traseira da memoria. Fai nada menos que dez anos que a Asociación Cultural e Deportiva de Meiro puxo en marcha este proxecto, que nacía nunha familia humilde e modesta, pero que ata o de agora ten acadado un éxito digno daqueles que dispoñen dos mellores medios.

A evolución da iniciativa foi, facendo un símil, como a dun fillo nunha familia de poucos recursos pero moito amor propio. Facendo moito máis do que calquera puidera imaxinar, os pais (neste caso a directiva da entidade) conseguen dar o mellor porvir ao seu fillo, sempre a base de esforzo, sacrificio e, sobre todo, un amor que todo o pode.

Ten sido e segue a ser ese amor polas tradicións, pola cultura, pola etnografía e a historia, unido ó que tamén senten pola colectividade, o que fixo posible volver recuperar un cultivo que estaba no esquecemento dende facía décadas. Un cultivo, ademais, que non era dos máis destacados polo seu valor ou sabor, de xeito que a súa volta aos campos de Meiro non agochaba ningún afán egoísta senón, polo contrario, a intención de devolver ao presente unha parte da historia do lugar, aínda que o seu protagonismo fose de carácter humilde.

Non debemos esquecer que o millo corvo se cultivaba para protexer os cereais menos resistentes das inclemencias meteorolóxicas, e non polo interese que puidera espertar por si mesmo.

A pesar disto, o éxito acadado polo proxecto posto en marcha pola asociación foi e segue a ser absoluto,

o que supón un dobre mérito para o seu labor. A maiores, e para ser o máis xustos posible, non debemos esquecer que a festa gastronómica (algo que de por si vai acompañado case sempre da afluencia do público) tan só supón un pequeno gran dentro da programación de actividades organizadas cada ano en torno ao millo corvo.

Os nenos, o futuro da nosa sociedade, son os auténticos protagonistas. A eles van dirixidas a meirande parte das iniciativas desenvolvidas pola Asociación de Meiro para a recuperación do millo corvo: dende a sementeira á muiñada, pasando polo rareo, corta e empalleirado, traslado ao hórreo, esfollada ou debullada.

E á infancia volvíncando coñecín este proxecto porque veño dunha familia na que a pesca e a agricultura sempre tiveron un protagonismo especial, quizais como nunca boa parte das familias do noso pobo. Á miña mente volveron aquelas tardes de verán

mais atractiva que a que viven os nenos de hoxe. Precisamente, a Asociación de Meiro esta dando unha oportunidade de ouro a moitos rapaces da bisbarra e doutras zonas de coñecer aqueles traballos do campo e a vida que temos levado moitos que tivemos a infancia dos anos 80 do século pasado para atrás.

O millo corvo esta agora embarcado na tarefa de que o seu encontro gastronómico sexa reconecido como 'Festa Galega de Interese Turístico'. Se o ano pasado foi incluído no prestixioso catálogo da 'Arca do Bo Gusto', da organización internacional 'Slow Food', como único produto galego ata o momento, parece que este recoñecemento non debería tardar moito logo de que a Corporación municipal aprobase a petición por unanimidade.

baixando dende Bon de Arriba ou Sanamedio ata as inmediacións da praia da Area de Bon, onde os meus avós tiñan unha finca dedicada á plantación do millo e outra a das patacas fundamentalmente.

Aqueñas viaxes cos meus irmás, coa miña nai e os meus avós seguen aínda na miña memoria. Case sempre facía o camiño subido no burro co que contaban os meus avós. Entusiasmábame ver como se facía a rega do millo naquela finca denominada O Forno da Tella (nunca souben moi ben a razón deste nome), e tamén a recollida das patacas.

Ademais do recoñecemento por un traballo ben feito (unha obviedade que nin sequera debería precisar ser reiterada), tamén debo un agradecemento persoal por verme transportado en tantas ocasións a aquela infancia humilde pero, case con total seguridade,

baixando dende Bon de Arriba ou Sanamedio ata as inmediacións da praia da Area de Bon, onde os meus avós tiñan unha finca dedicada á plantación do millo e outra a das patacas fundamentalmente.

Aquelas viaxes cos meus irmás, coa miña nai e os meus avós seguen aínda na miña memoria. Case sempre facía o camiño subido no burro co que contaban os meus avós. Entusiasmábame ver como se facía a rega do millo naquela finca denominada O Forno da Tella (nunca souben moi ben a razón deste nome), e tamén a recollida das patacas.

Ademais do recoñecemento por un traballo ben feito (unha obviedade que nin sequera debería precisar ser reiterada), tamén debo un agradecemento persoal por terme transportado en tantas ocasións a aquela infancia humilde pero, case con total seguridade,

máis atractiva que a que viven os nenos de hoxe. Precisamente, a Asociación de Meiro está dando unha oportunidade de ouro a moitos rapaces da bisbarra e doutras zonas de coñecer aqueles traballos do campo e a vida que temos levado moitos que tivemos a infancia dos anos 80 do século pasado para atrás.

O millo corvo está agora embarcado na tarefa de que o seu encontro gastronómico sexa recoñecido como 'Festa Galega de Interese Turístico'. Se o ano pasado foi incluído no prestixioso catálogo da 'Arca do Bo Gusto', da organización internacional 'Slow Food', como único produto galego ata o momento, parece que este recoñecemento non debería tardar moito logo de que a Corporación municipal aprobase a petición por unanimidade.

Esfollada

Debullada

A tarefa ten que seguir adiante. Dez anos de existencia teñen unha dobre lectura: por unha banda apenas son nada nunha traxectoria vital, pero é toda unha vida en canto a un proxecto destas características. Neste caso foi un tempo de exploración, de iniciativas e de consolidación.

O futuro só ten boas perspectivas se temos en conta o traballo realizado. Pero tamén é o momento de pedir unha maior implicación ás autoridades locais, provinciais, agrarias, educativas e turísticas. Trátase dun proxecto multidisciplinar con ramificacións cara a todas estas áreas, cun alto custo e que conta cun respaldo social indubidable, polo que a resposta non admite indecisión.

Lonxe dos números e estatísticas, a Asociación Cultural e Deportiva de Meiro xa ten acadado a mellor colleita, a que está facilitando a recuperación etnográfica e a transmisión dunha parte da nosa historia ás xeracións máis novas.

Como remate, simplemente o meu recoñecemento ao traballo realizado, o meu agradecemento porque me considero beneficiario de tan importante tarefa e o meu desexo de longa vida para o millo corvo de Meiro.